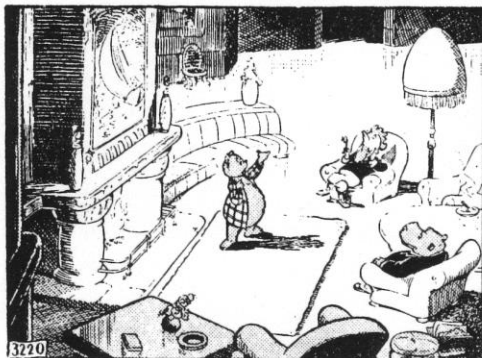

Tom Puss – Svullo svällarbest (Episod 71, 3220–3278)

77 episoderna, 59 strippar, publicerat i DN 1957-03-17—1957-07-09 och 1989-03-29—1989-08-01

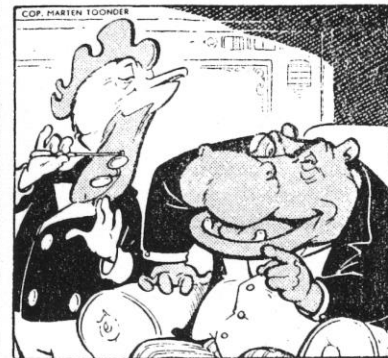
— Det är verkligen egendomligt vad en gentleman kan få uppleva, sade Bumble en dag för mycket länge sedan på Gentlemannaklubben.

— Och en sak har jag därigenom lärt mig, fortsatte han, nämligen att jag alltid löser alla problem bäst på egen hand.

— Puh! Struntprat! fnös borgmästare

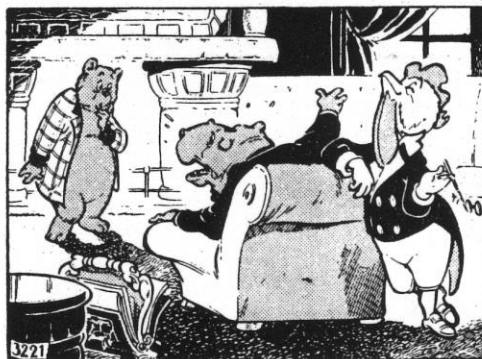
Dickerdack. Ni vet lika bra som jag och alla andra att när det verkligen kommer till kritan så är det Tom Puss som får reda ut era problem, Bumble!

— Sch! Låt honom prata på, viskade markisen av Chanteclere. Hans enfaldiga malande har en angenämt sövande inverkan efter en god klubbmiddag.

Bumble tystnade och hans goda humör ebbade långsamt ut.

— Jag kan slå vad om, fortsatte borgmästaren i sin mest sarkastiska ton, att ni inte vågar gå ensam upp i Svarta bergen och fånga en livs levande svällarbest!

— En svällarbest? upprepade Bumble. Vad är nu det för något?

De båda andra klubbmedlemmarna växlade en meningsfull blick.

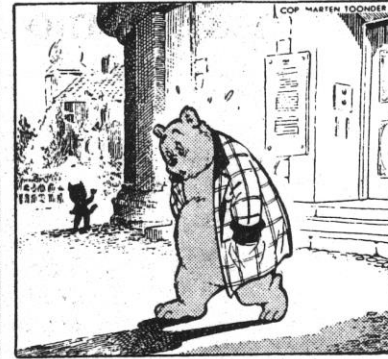
— En svällarbest, förklarade borgmästaren, är en sorts drake. Den lever uppe i Svarta bergen!

— Verkligen? sade Bumble. Lustigt, det påminner mig om en onkel som jag

hade en gång och som alltid brukade...

— Det tror jag säkert att han gjorde, avbröt markisen i hänfull ton, men nu talar vi om viktiga saker! Antar ni borgmästarens utmaning att infånga ett sådant odjur?

— Jag bör kanske erinra er, Bumble, att ett helt regemente en gång utplåna-

des när det försökte fånga svällarbesten, fortsatte borgmästaren belåtet. Så om ni lyckas så förtjänar ni att bli vald till klubbordförande nästa gång. Misslyckas ni däremot så utesluter vi er ur klubben för opassande skrytsamhet!

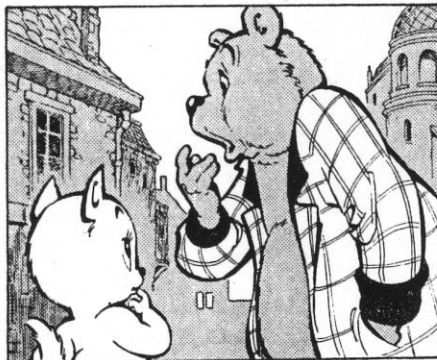
Det var en mycket tankfull gentleman som kort därpå lämnade klubblokalerna.

— Se goddag, herr Oliver, sade Tom Puss. Är något på tok?

— God kväll, unge man, mumlade Bumble. Ja, jag känner mig litet tankfull. Jag har just blivit erbjuden att bli ordförande i Gentlemannaklubben.

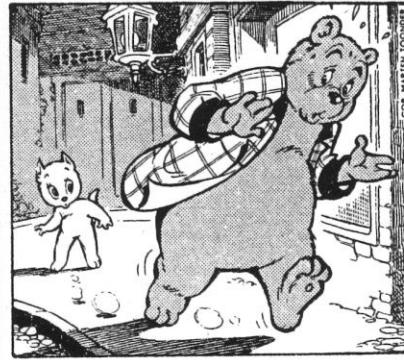
— Gratulerar! sade Tom Puss. Eller ska jag inte gratulera?

— Ja, jag vet inte riktigt än, medgav Bumble. Det är ett villkor förknippat med ordförandeskapet. Jag måste fånga en svällarbest först.

— Menar ni allvar? undrade Tom Puss. En sådan där rövardrake som lär finnas uppe i Svarta bergen?

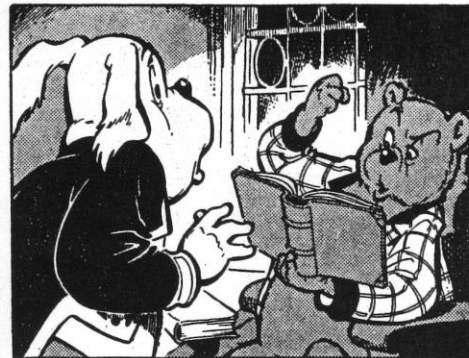
— Just det, muttrade Bumble. Det lär

vara ansträngande. Ett helt regemente strök visst med förra gången.

— Nåja, sade Tom Puss. Om vi två hjälps åt så ska det nog gå!

— Nej, min unge vän, sade Bumble och började gå hemåt. Det är min plikt som gentleman att fånga den ensam. Och annars vinner jag förresten inte vadet. Adjö med dig!

Långt in på natten brann flitens lampa i Bumblestone Castles bibliotek. Bumble plöjde omsorgsfullt igenom alla sina böcker om storviltjakt och farliga vilda djur.

— Här har vi den! utropade han just som betjänten Josef bar in hans tionde kopp te. Han pekade på en illustration i en mycket gammal volym.

— Det här är svällarbesten från Svarta bergen, förklarade han. Så ser den ut. Och texten här är dess stridssång, förmodar jag.

— Passa dej väl när du möter en drake för då blir du bara en liten krake! I månskenet härjar vårt glada gäng och plundrar dig på varendaste peng."

— Sannerligen, om jag så får uttrycka mig, sade den trogne tjänaren med avsmak. Det var ett synnerligen motbjudande poem om ni tillåter. Jag hoppas verkligen att ni inte tar intryck av det budskap som döljer sig i den sortens lyrik!

Bumble lämnade biblioteket och gick ut i skogen för en nattlig promenad. Han kände sig ganska förargad.

— Bah! fnös han. Ingen tycks tro att jag kan utträtta någonting på egen hand. Till och med Josef mässtrar mig. Men jag ska sannerligen visa dom!

Han gick långt in i skogen som var klart upplyst av månens sken. Efter

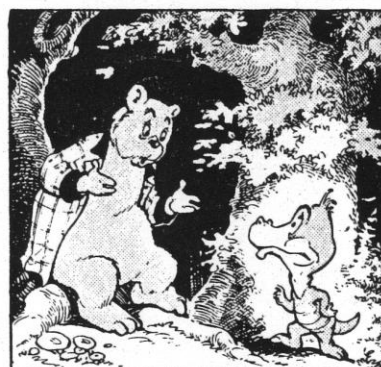
någon timme blev han emellertid trött och slog sig ner under ett träd för att fundera.

— Passa dej väl när du möter en drake... gnolade han för sig själv. Hm, vad är det för sång? Javisst ja, nu minns jag — svällarbestens lockrop, om man får tro den där gamla boken om drakar och deras levnadsvanor.

Trevlig liten dikt med munter rytm — hur gick den nu igen...? "I månskenet härjar vårt glada gäng, och plundrar dig på varendaste peng..."

— Plundra! Plundra! Plundra!

Bumble for upp, vettskrämd. För det där sista utropet hade inte kommit från honom.

Stel av förskräckelse kikade Bumble åt det håll varifrån svällarbestens stridsrop hade hörts. Det rörde sig i buskarna, det krafades och prasslade, och plötsligt hoppade det fram en liten och ful men egentligen ganska näpen krabat.

— Oj, flämtade Bumble. Jag väntade

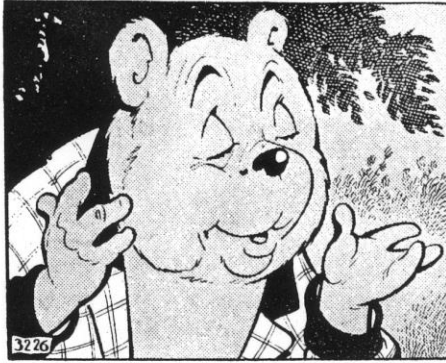
mig någonting mycket större och vildsintare. Men du är ju bara en liten valp — tack och lov.

— Valp, drå på trissor, skrek varelsen. Jag är Svullo, svällarbesten, och att jag är så här liten just nu beror bara på att jag är så dystert.

— Dyster? upprepade Bumble oför-

stående. Vad har du att vara dystert för?

— För att det är så lugnt och fridfullt här! fräste Svullo. Ingen att råna och ingenting att röva. Tvi vale! Den där sången du sjöng nyss var det första uppmuntrande jag hört på länge.

— Ja, den där sången du gnolade på, den gillade jag verkligen, suckade svällarbesten Svullo. Den fick mig att minnas fornstora dar! Numera ser jag mest bara friluftsfolk med bärbara radioapparater och en massa skoterförare som väsnas.

— Ja, sade Bumble och tänkte på vilket oväsen det kunde vara på

vägarna runt Bumblestone Castle på fredagskvällarna. Jag plågas av det där jag också.

— Vi sjunger sången tillsammans! föreslog Svullo. Så känns det litet bättre.

Det var Bumble genast med på, och så drog de ett djupt, gemensamt andetag och stämde upp: "Passa dej väl

när du möter en drake / för då blir du bara en liten krake . . ."

Och de avslutade med svällarbestens stridsrop "Plundra, plundra!" som de skrek så det ekade i skogen.

— Store tid, muttrade Tom Puss inte långt därifrån. Låter som rövare är i farten. Bäst att jag undersöker.

Tom Puss skyndade iväg åt det håll varifrån den omaka duetten hördes. Just som han kom fram till gläntan började Bumble och svällarbesten på andra versen.

— Herr Oliver! ropade Tom Puss. Akta er! Det där är en svällarbest från Svarta bergen, och det är verkligen inget sällskap för er!

— Vad är det där för en liten skrikhals? undrade Svullo förargat. Generar han dig, kompis?

— Åh — det där är bara Tom Puss, sade Bumble. Jag vill inte påstå att han direkt besvärar mig, men ibland hindrar han mig från att utträtta de stora ting som tillkommer en gentleman att utträtta.

— Aha! Du menar att han är alltför civiliserad, sade svällarbesten.

Och därmed tog han ett så djupt andetag att han svällde upp som en ballong. Och i ett enda huj hade han blåst iväg Tom Puss som om denne varit en liten papperstuss.

— Inte illa, sade Bumble och gav svällarbesten en tacksam klapp. Tom Puss är egentligen inte elak av sig, men han har en enastående enviss ovana att alltid lägga sin näsa i blöt i mina affärer. Det var bara bra att du gav honom en liten läxa!

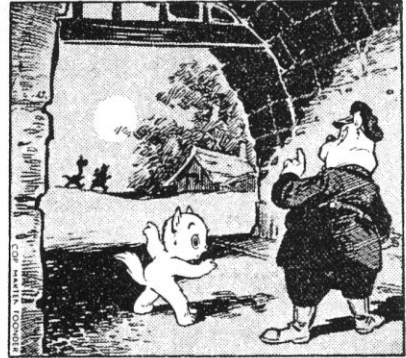
— Asch, tala inte om det, gnäggade Svullo och svällde upp ännu mer.

Trevligt att råkås, men nu måste jag iväg till Svarta bergen och röva och råna litet.

— Jaså? sade Bumble. Har du bråttom? Jag menar som så att egentligen så hade jag lovat att ta dig med till stan så att markisen och borgmästaren fick ta en titt på dig.

— Fattar inte vad du joddlar om,

kompis, sade svällarbesten. Men jag gillar verkligen ditt sällskap! Vi sticker till stan! Förresten är det lagom mänsken för litet röveri.

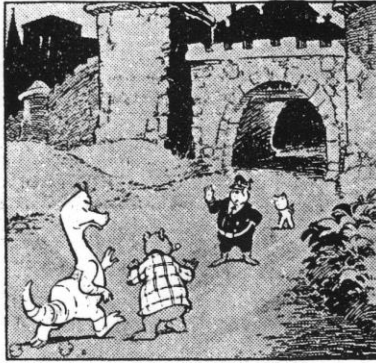
Men Tom Puss hade inte avskräckts av sin bortblåsning. Han hade skyndat sig att larma polisen och nu stod han och Bill Bark och väntade vid norra stadsporten.

— Store tid! flämtade Bill Bark. Bumble med en svällarbest!

— Kan ni inte arrestera den? undrade Tom Puss.

— Det kan du lita på! sade polischefen och blåddrade hastigt igenom sin anteckningsbok. Men jag måste identifiera den först. Alla de där svällarbestarna ser likadana ut!

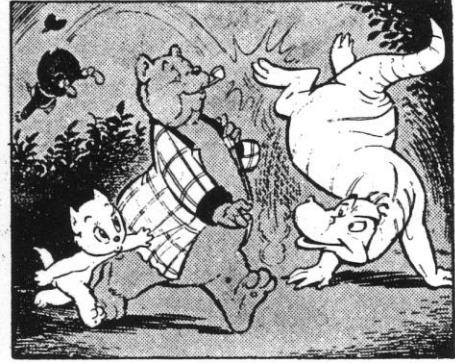

Därmed steg han fram ur porten med handen höjd.

— Stopp där! röt han. Vad är ni för ena?

— Oliver B. Bumble och svällarbesten Svullo! kom svaret.

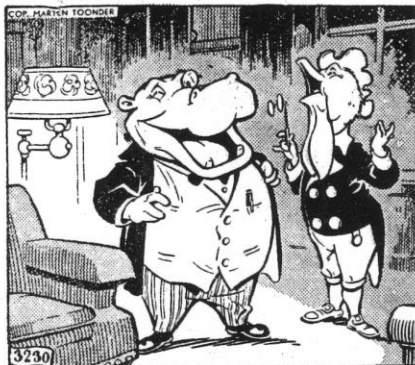
— Just det! sade Bill Bark. Därför arresterar jag er, Svullo, såsom skäligen misstänkt för inbrott och stöld, och

jag vill påminna er om att allt ni säger kan komma att användas mot er...

Längre kom han inte. För Svullo gjorde en elegant framlängesvolt, och i själva vändningen sparkade han iväg polischefen över närmaste häck.

— Herr Oliver! utbrast Tom Puss. Håll er borta från den där draken innan han sätter er i klistret på allvar!

Det var lugnt och stilla på Gentlemannaklubben. Endast borgmästare Dickerdack och markisen av Chantelere uppehöll sig i lokalerna.

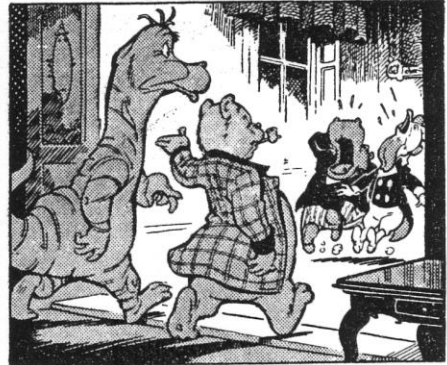
— Den där Bumble! skrockade borgmästaren. Undrar hur han har det just nu?

— Jag föredrar att inte tänka på karlen, sade markisen. Fi donc, han

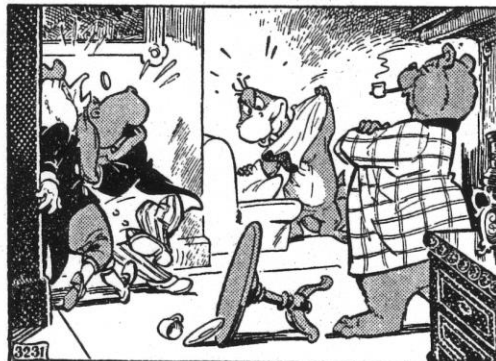
förstör stämningen här på klubben med sitt skrytande!

— Strunt i det, sade den folkvalde. Nu blir vi av med honom för gott. Han måste lämna klubben om han inte lyckas släpa hit en sådan där svällarbest från Svarta bergen, och det är ju självklart att han inte...

— Ett ögonblick, mon ami, sade markisen. Hörde jag inte en polissiren någonstans här utanför?

Men innan han hunnit fram till fönstret för att se efter slogs dörrarna upp och in marscherade ingen mindre än Bumble i sällskap med en duktigt uppsvullen svällarbest.

Redan vid första anblicken av det monster Bumble hade i sällskap flydde borgmästaren och markisen skräckslagna in i ett hörn.

— Jaha, mina herrar, sade Bumble. Här har ni svällarbesten! Det betyder att ni nu kommer att välja mig till klubbens ordförande vid nästa årsmöte

— för jag utgår givetvis ifrån att ert vad var allvarligt menat!

— Ta bort det där odjuret! kved markisen.

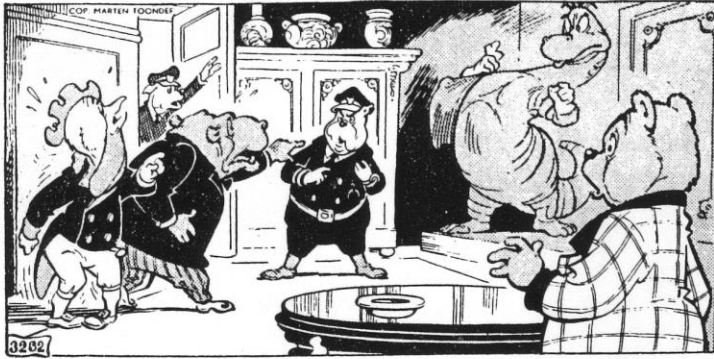
— Den... den är ju inte ens medlem av klubben! skrek borgmästaren.

Svällarbesten Svullo fäste inget avseende vid det kyliga bemötandet. Han

rev åt sig ett kuddvar ur en länstol och stegade beslutsamt bort till en hylla som var full med antikviteter.

Men då hördes tunga fotsteg från entrén och där kom polischefen Bill Bark igen. Men denna gång hade han förstärkningar med sig.

— Arrestera det där odjuret, Bark! röt borgmästare Dickerdack.

— Det är därför jag är här, sade polischefen och fick fram ett par handklovar. Det här är Svullo Svällarbest, efterlyst för inbrott, skadegörelse och stöld!

— Vämjeligt! skrek markisen av Chanteclere. Och aponå vämjeligt,

arresteras den där Bumble också. Han är en medbrottsling!

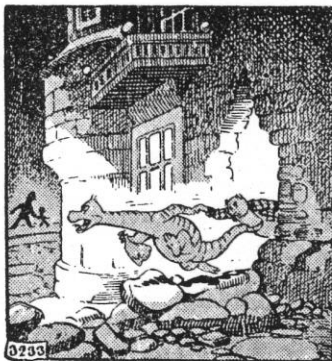
— Vem, jag? sade Bumble. Men ni lovade ju att jag skulle bli ordförande i klubben om jag tog med mig en svällarbest hit! Medbrottsling, jag? Struntprat!

— Nu är jag klar, kompis, sade Svullo och pekade på kuddvaret som han

packat fullt med värdesaker. Det var bra att du höll dom där civiliserade typerna upptagna med en massa snack så jag fick jobba i fred. Nu drar vi!

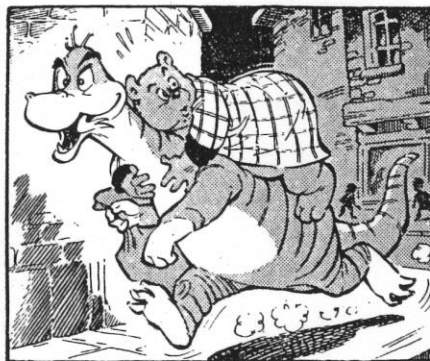
Och därmed svällde han upp till enorm storlek och blåste hela polistyrkan rakt genom väggen.

— Jaha, det var det, sade svällarbesten och hjälpte Bumble ut genom hålet i klubbhusets vägg. Vad gör vi nu, kompis? Det är lagom månsken för lite rofferi och plundring.

— Nej! sade Bumble nervöst. Snart har vi hela poliskåren efter oss om vi fortsätter så här.

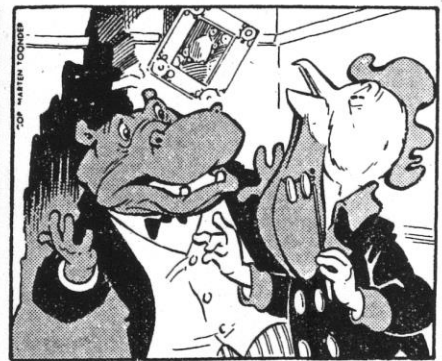
— Hm, ja, du har kanske rätt,

medgav Svullo. Dessutom stinker det bensin om deras bilar så jag sätter i halsen.

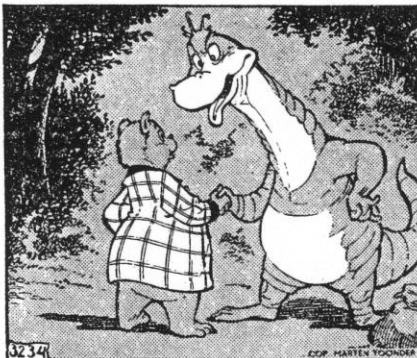
Och med Bumble på ryggen och säcken med bytet i handen satte han av i hög fart genom staden.

— Men, min käre markis, sade borgmästaren i Gentlemannaklubbens härjade lokaler, Bumble har rätt, vi

lovade ju faktiskt att välja honom till ordförande i klubben om han lyckades föra hit en äkta svällarbest!

— Förvisso, sade markisen av Chanteclere, men vid närmare eftertanke måste ni nog medge att det var svällarbesten som förde hit Bumble — en subtil men signifikant differens, mon ami!

Svällarbesten Svullo satte av Bumble vid skogsbrynet.

— Tja, kompis, sade han, jag antar att du i alla fall tänker återvända till den där kvalmiga, civiliserade staden med alla lagar och förordningar och bensinångor!

— Ja, jag vet inte riktigt, sade Bumble tankfullt. Nu är det nog en

förfärlig uppståndelse där, och vi är efterlysta och det ena med det andra. . .

— Men då kan du ju stanna här i skogen! sade svällarbesten. Här är det hälsosamt och massor av nyttig sysselsättning.

— Nyttig sysselsättning? upprepade Bumble. Vad skulle den bestå i?

— Plundring och röveri så klart!

jublade svällarbesten. Kan du inte visa, va?

"I månskenet härjar vårt glada gäng och plundrar dig på varendaste peng!"

— Store tid, mumlade Bumble. Vilket besvärligt val för en gentleman av hög andlig resning!

— Joru, kompis, skrattade svällarbesten Svullo. Vi svällarbestar har mer glädje av röveri och rån än ni stadsvarelser av alla era illaluktande bilar och förordningar!

Plötsligt tystnade han och gjorde en avvärjande gest.

— Det kommer någon! morrade han. Jag känner tydligt lukten av en sådan

där äcklig bensinbil igen.

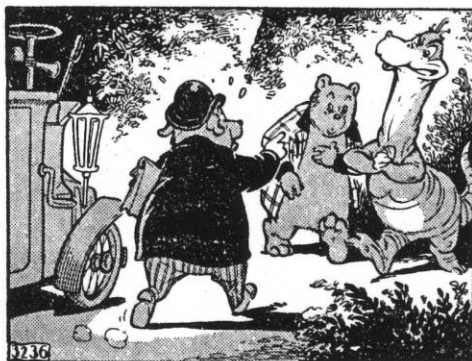
Det var den snustorre men högt betrodde tjänsteman Dörrknackare som kom körande i sin gamla tjänstebil. Denna var fullastad med skattemedel som han just drivit in bland kommunens alla treskandade skattebetalare. Han var god vän av ordning och bromsade genast in när han fick

stopptecken.

— Måste vara en rutinmässig kontroll av trafikpolisen, mumlade han. Men så tittade han efter litet bättre och spärrade upp ögonen.

— Kära nån! utbrast han. Det där torde svårligen vara en poliskonstapel. Och är det där förresten inte Bumble?

— God afton, herr Bumble, sade tjänsteman Dörrknackare och ignorerade svällarbesten Svullo. Detta möte kom synnerligen lämpligt. Jag måste nämligen erinra er om att era oguldna skatter lider av en avsevärd eftersläpning

Bumble drog en suck av lättnad.

— Tack och lov att han inte vet något

om plundringen av Gentlemannaklubben! tänkte han.

— Vad joddlar du om? undrade svällarbesten. Skatter? Menar du att ni civiliserade tristgökar också upptäckt nöjet av att råna och röva?

— Ni får verkligen ursäkta, sade tjänstemannen i sin torraste ton, men

därest ni jämställer skatteindrivning med rån och plundring så ger ni prov på en rent asocial inställning!

— Det stämmer bra det, sade Svullo. Och lita på att om du kan råna och röva så kan jag det med!

Varpå han gick löst på tjänstemannens bil.

— Läg genast tillbaka pengarna! skrek tjänsteman Dörrknackare. Ni utsätter skattemyndigheterna för värsta sortens kriminella övergrepp, min bäste herre! Jag måste å det bestämdaste tillhålla er att...

Men svällarbesten lyfte lugnt tillbaka den upprörde tjänstemannen i hans tömda bil.

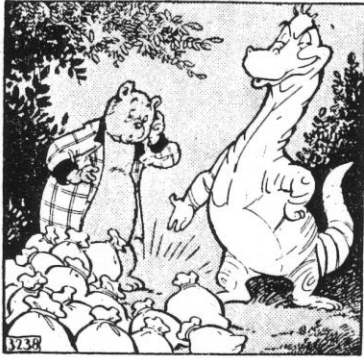
— Ska du av alla tristgökar påstå att jag är kriminell? sade han. Att döma av ditt byte i bilen är jag inte häften så kriminell som du! Men det är alltid vi svällarbestar som pekats ut som dom värsta.

— Herr Bumble! kved den olycklige tjänstemannen, ni är ju ändå kända som en laglydig och anständig medborgare!

Hur kan ni tillåta denna upprörande framfart?

Innan Bumble hade hittat ett bra svar någonstans hade Svullo dragit ett djupt andetag och svällt upp som en ballong. Och sedan blåste han bort tjänstemannen och hans bil som om de varit små leksaker.

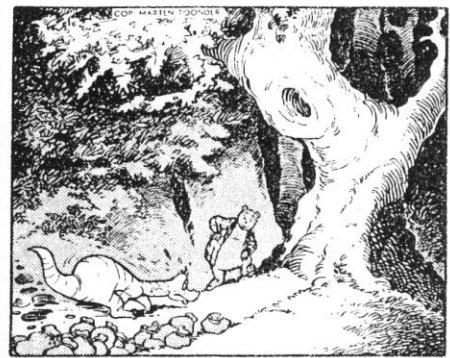
— Ja, det var det, kompis! sade Svullo belåtet. Vad gör vi med all kosingen, tycker du?

— Åh... jag vet inte riktigt, sade Bumble och tittade nervöst på sedelsäckarna. Röveri av statlig och kommunal egendom är egentligen inte tillåtet, om du förstår hur jag menar...

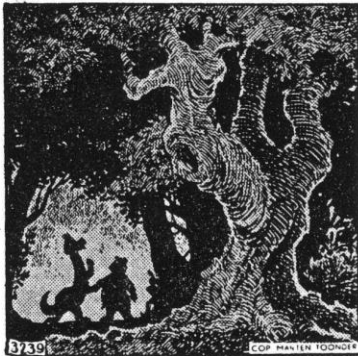
— Snack! fnös svällarbesten. Den där Dörrknackare är ju skatteindrivare. Alltså har vi rånat en rånare, eller hur? Det tar ju ut vartannat så nu är pengarna våra, hehe!

— Tja... nu när du säger det så... sade Bumble tveksamt. Ibland har jag tänkt i liknande banor men inte riktigt

lika långt, om du förstår hur jag menar. Men nu är frågan vad vi ska göra med pengarna.

— Vi gräver ner dom här under den här gamla eken, föreslog svällarbesten. En dag kanske vi behöver dom för att hjälpa folk som inte är så bra på att röva och plundra själva, hehe!

Sedan de grävt ner pengarna under ekens rötter skakade Svullo hand med Bumble.

— Gratulerar till vårt första jobb tillsammans! sade han. Håll med om att det här är en bättre tillvaro än i den där kvava, civiliserade staden!

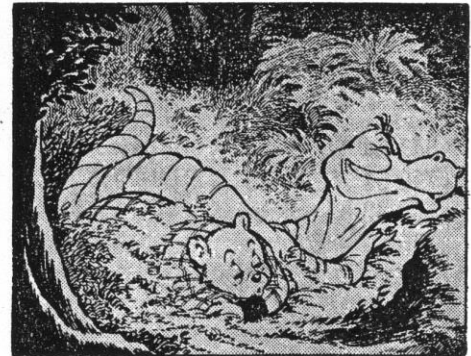
— Ja, kanske det, medgav Bumble

tveksamt. Men så fattade han mod. — Bah! Dom där högfärdiga typerna! Dom trodde inte jag skulle våga!

— Strunt i dom, skrockade Svullo. Svällarbestar trivs i tappert sällskap. Förresten är natten bara barnet, och månen är precis lagom för litet plundring och röveri.

Och därmed marscherade de iväg

genom skogen, sjungande svällarbestens rövarvisa. Men Bumble tröttnade snart.

— Aha, sade Svullo. Jag ser att du inte är så van vid nattliv. Ja, litet sömn skulle kanske inte skada. Det kommer fler rövarnätter, hehe!

Och kort därpå hade båda somnat

— Store tid, det är ju herr Oliver! utbrast Tom Puss och stirrade på en stor affisch som klistrats upp utanför stadshuset i Bumblestone.

”Efterlysta för stöld, plundring och skadegörelse”, stod det. ”Oliver B. Bumble och Svullo Svällarbest. 5 000 floriner i belöning till envar som kan lämna upplysningar som leder till deras arrestering.”

Och sedan följde en lång och bitter redogörelse för rånet av herr Dörrknackares skattetransport.

— Vämjligt, sade en skrovlig röst bakom Tom Puss. Den där Bumble blir bara värre och värre!

Det var Bill Super och Hip Hipper, och de borde ju veta vad de talade om eftersom de var stadens värsta avskum.

— Han borde skaka galler, pep Hip.

— Vi ska se till att han gör det, skrockade Bill Super. Sedan kasserar vi in belöningen, hehe!

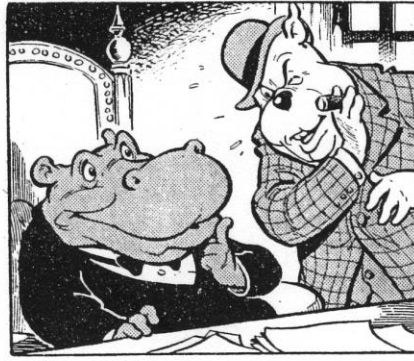
Och därmed skyndade de, värda herrarna in i stadshuset.

— Ut härifrån! bölade borgmästare Dickerdack. Jag har redan händerna fulla här, jag behöver sannerligen inte två kriminalärenden till!

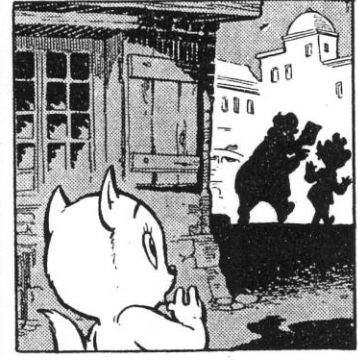
— Men vi har en bra idé hur man ska fånga svällarbestarna Svullo och Bumble, sade Bill Super.

— Vi är fullständigt chockerade, pep

Hip Hipper. Bara tänka sig att dom rentav rånade eran skattmas herr Dörrknackare!

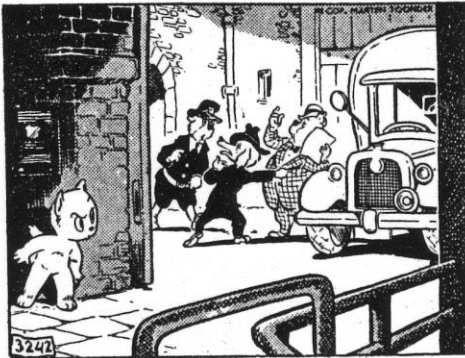
— Bovar fångar bovar, va? sade den folkvalde med ett hoppfullt grin. Tja, ont ska ju med ont fördrivas. Belöningen är er om ni lyckas! Men ni vet väl hur farliga sådana där svällarbestar

kan vara? Behöver ni någon speciell utrustning?

— Bara ert högförnämets underskrift här, sade Bill Super i oljad ton och lade hastigt ett skrynkligt papper framför borgmästaren.

Och de två skurkarna log brett när de kort därpå lämnade stadshuset.

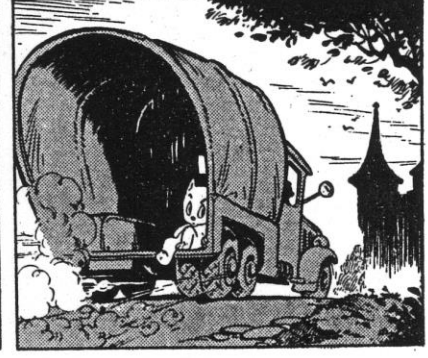
Tom Puss skuggade de två bovarna till polisstationen där stor förvirring utbröt när Bill Super viftade med sitt skrynkliga papper.

— Vi ska fånga Svullo Svällarbest och hans kumpan! röt han. Här har jag en rekvisition på en tung lastbil, undertecknad av borgmästare Dickerdack personligen. Ramla på!

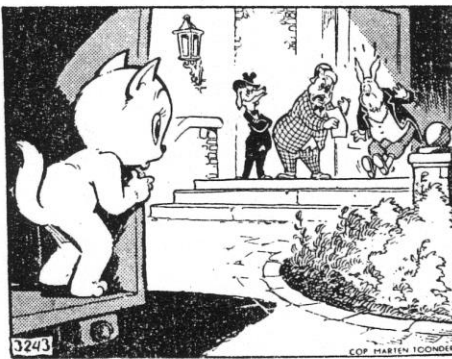
— Hehe, skrockade han när han och Hip kort därpå körde i väg med lastbilen. Nu hävar vi in bytet! Sedan är Svullo och Bumble så gott som infångade och belöningen vår!

— Okay, sade Hip, men vad gör vi sedan med en hel lastbilslast med dyrbarheter?

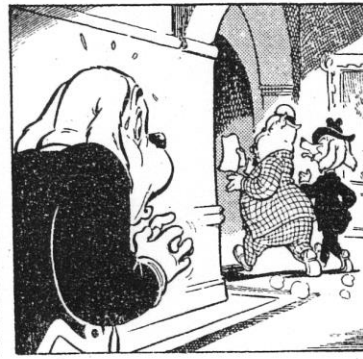
— Emigrerar så klart, gnäggade Bill Super, men först slår vi i borgmästaren att Svullo stal alltsammans och grävde ner det nånstans.

— Hm, mumlade Tom Puss som oförmärkt följde med som fripassagerare. Den här vägen tycks leda till Bumblestone Castle!

— Jag hade rätt, tänkte Tom Puss när bilen stannade. Det här är ju Bumblestone Castle. Vad ska Super och Hipper göra här?

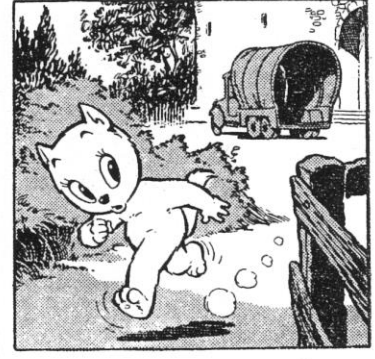
— Jag beklagar, men herr Oliver är för närvarande inte hemma, sade betjänten Josef i frostig ton. För övrigt torde han under inga omständigheter vilja se er två som gäster här. God middag!

— Dra i bromsen, kryp! morrade Bill Super och viftade med sitt papper. Kika på det här först!

Josef gjorde stora ögon när han läste texten.

— Fattar'u?, grinade Bill Super. Och ser du att Dickerdack skrivit under? Okay, stappa sidledes! Vi ska alltså hämta ett lass av Bumbles värdefullaste saker. Bara som lån, såklart, men det

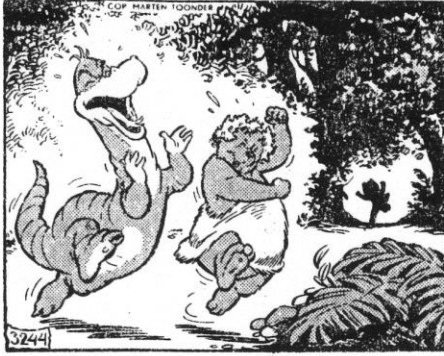

ska vara för att få fast fläskläggen och Svullo. Rör på spelet, Hip!

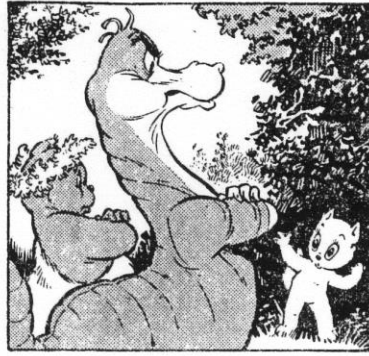
Därmed klampade de in i slottet. Samtidigt satte Tom Puss full fart åt andra hållet.

— Nu måste herr Oliver lyssna på mig! tänkte han.

— Plundra! Plundra! Plundra!
Svällarbesten Svullo och Bumble — som vid det här laget kommit loss ordentligt — sjöng och dansade i skogen. Bumble var klädd i blomsterkrans och ett skinn som tillhört en oförsiktig jägare.
— Det var roligt! fnittrade Bumble. Jaga den där jägaren, haha! Där fick han sig en läxa!

— Herr Oliver! ropade Tom Puss som äntligen funnit dem, vägled av musiken. Akta er, ni svävar i fara!
— Där är den där civiliserade tråkmånsen igen! fnös Svullo.
— Ja, han ska då alltid förstöra allt roligt, muttrade Bumble.
— Men herr Oliver, ni förstår inte hur allvarligt det är, invände Tom Puss. Bill Super och Hip Hipper är på

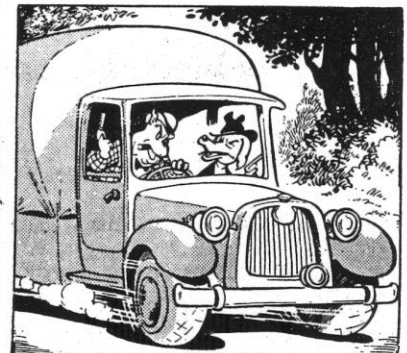
väg hit med ett billass värdesaker för att lura er i en fälla...
Men det sorglösa röverparet dansade bort genom skogen utan att bry sig om honom.

— Herr Oliver, ropade Tom Puss och rusade efter det bekymmerslösa paret, hör ni inte vad jag säger? Bill Super och Hip Hipper kommer hit för att lura er med era egna värdesaker...
— Vadå, sade du värdesaker? sade Svullo intresserad. Det låter ju lovande! Vi gräver en fallgrop här och plundrar dom.

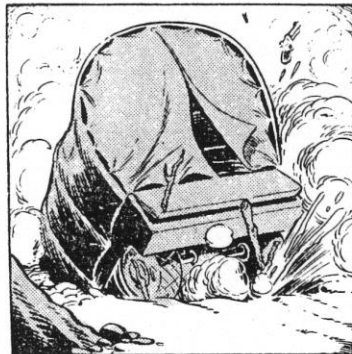
— Utmärkt idé! sade Bumble. Tänk att få röva rövare!
— Men, herr Oliver, tjtade Tom Puss, det är en fälla! De där värdesakerna är...
Men svällarbesten snärtade bara i väg honom med svansen.
— Försvinn! fnös han. Kom inte här

och besvära oss med dina civiliserade stadsidéer!
Lastbilen med de två bovarna och deras tvångslånade värdesaker var emellertid redan på väg. Bill Super körde med revolvren i högsta hugg.
— Det står nån på vägen därframme, morrade han.

— Jag ser nån jag också, tjefen! hojtade Hip Hipper.
— Och jag ser vem det är! sade Bill Super och osäkrade sin revolver. Det är fläskläggen Bumble, minsann. Nu blir det livat!
Det hördes en kraftig smäll — inte

från revolvren, dock — och i nästa ögonblick dök lastbilen på nosen ner i underjorden.
— Bravo, Svullo! jublade Bumble. Den där fallgropen fungerade perfekt!
— Hjälp! pep Hip Hipper från gropens djup. Vi är laglydiga medborgare

och förresten har vi med oss ett brev från borgmästaren!
Svällarbesten lutade sig över hålet och fiskade upp fångsten.
— Det här är rån och överfall! kved Bill Super.
— Just det, skrattade Bumble, så nu får ni minsann lära er hur det känns!

Svällarbesten Svullo trädde upp Bill Super och Hip Hipper på varsin trädgren så att det blev hängande rakt över ett tistelstånd.

— Sådärja, sade han, och nu ska vi ta oss en titt på värdesakerna!

— Just det! fnissade Bumble. Jag kan knappast bärga mig!

Svullo hoppade ner i gropen som slukat lastbilen och trängde sig ner till lasten.

— Ta emot, kompis! hojtade han och började kasta upp det ena föremålet efter det andra.

Bumble tappade hakan. För det

första som kom upp ur fallgropen var två av hans favoritbyster i marmor. Sedan kom en guldinramat porträtt av en person han kände igen mycket väl.

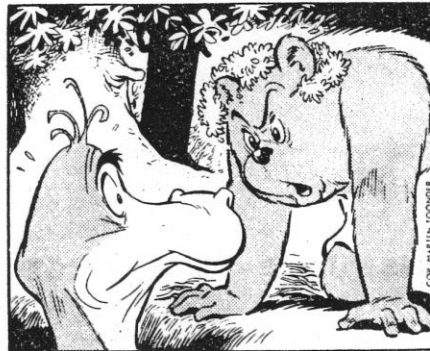
— Stopp, Svullo! skrek han. Handskas försiktigt! Det här är mina egna saker! Super och Hipper måste ha plundrat mitt slott.

— Stopp därnere! skrek Bumble. Sluta! Var försiktig med mina ägodelar!

— Va? sade svällarbesten Svullo och tittade upp ur hålet. Nånting på tok, kompis?

— Ja, lita på det! rasade Bumble. Lastbilen därnere är ju full med mina egna tillhörigheter och du slänger dom

omkring dig hur som helst. Titta, du har redan krossat min finaste marmorbyst, och gamla tant Eufemias familjesmycken som jag fått arva ligger spridda överallt!

— Va? sade svällarbesten. Och jag som just tänkte säga att det här var då den värsta smörja jag rövat i hela mitt

liv. Skrot! Du borde vara glad åt att bli av med krafset.

— Nu går du för långt! utbrast Bumble. Jag medger att det kan vara roligt att plundra och röva, men inte mig själv. Nu har jag fått nog! Här skiljs våra vägar!

Och därmed vände han svällarbesten ryggen och marscherade i väg.

— Men jag trodde du ville ha kul här i livet! ropade Svullo i besviken ton efter Bumble. Röva, plundra, råna och ha lattjo!

— Det finns gränser! svarade Bumble utan att vända sig om.

— Tja, som du vill, kompis, suckade Svullo. Gå tillbaka till din kvava

civiliserade värld, du!

Bumble tvekade ett ögonblick.

— Nej! sade han. Aldrig mer! Jag tänker ha roligt på egen hand!

Därmed försvann han. Svullo suckade igen.

— Jaja, sade han, sånt är livet. Alla stora rövare föredrar att arbeta ensam-

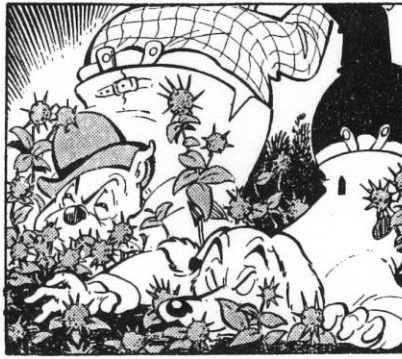
ma. Ner med lag och ordning! Plundra, plundra, plundra!

Hans stridsrop lyckades till och med skrämna Bill Super och Hip Hipper där de hängde från var sin trädgren. Trots tistelståret under dem började de knäppa upp sina kavajer för att befria sig.

— Vakta dig väl när du möter en drake / för då blir du bara en liten krake! sjöng svällarbesten Svullo och dansade i väg genom skogen.

Under tiden kräppte Bill Super och Hip Hipper upp sina kvavajer och dråsade mycket oceremoniöst ner bland tistlarna under trädet.

— Aaaj! skrek Hip. Dom sticks!

— Strunt i det! fräste Bill Super. Vi måste bort härifrån innan svällarbesten kommer tillbaka.

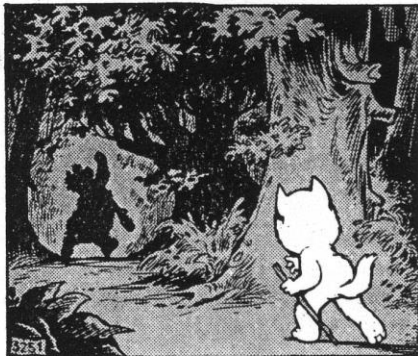
Samtidigt fortsatte Bumble sin rövarfärd på egen hand genom skogen.

— Inget mer civiliserat liv för mig,

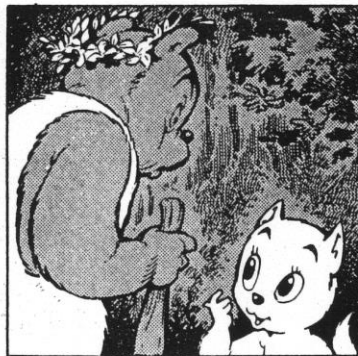
muttrade han. Nu ska jag söka lyckan och äventyret på egen hand!

Men natten blev kallare och kallare och han kunde inte hålla tankarna borta från sitt kära slott Bumblestone Castle där betjänten Josef brukade lägga ny ved på brasan i vardagsrummet ungefär så här dags.

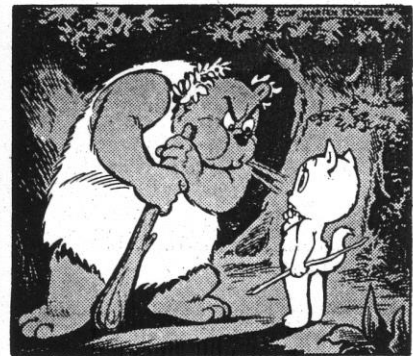
När Tom Puss hade hämtat sig efter svällarbestens bryska undanblåsning började han ilsket vandra hemåt. Så småningom svalnade emellertid hans vrede.

— Herr Oliver måste på något sätt skiljas från den där svällarbesten, tänkte han. Annars vete gudarna vad han ställer till i fortsättningen.

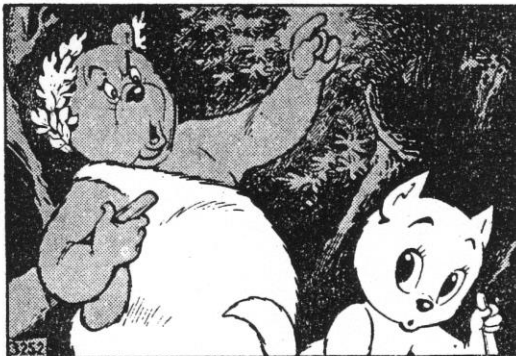
Plötsligt fick han till sin glädje syn på Bumble igen — ensam.

— Herr Oliver! ropade han. Det var för väl att ni blivit av med den där draken. Det blir svårt för er att återvända till civilisationen förstås, men jag tror inte ni behöver sitta särskilt länge i fängelse. Jag ska hjälpa er!

— Civilisation? Fängelse? röt Bumble. Vad babblar du om? Jag söker äventyret på egen hand, så bara försvinn!

Han drog ett djupt andetag och blåste på Tom Puss — men ingenting hände.

Tom Puss lät sig inte bekommas av Bumbles ovänlighet och blåsningsar.

— Snälla herr Oliver, följ med mig tillbaka till stan, tiggde han. Ni får säkert bara ett lindrigt straff om ni frivilligt lämnar tillbaka allt ni stulit.

— Straff! Fängelse! Bah! fräste Bumble och trampade iväg från platsen.

— Mig får dom aldrig i fängelse!

ropade han över axeln. Jag ska leva stråtrövarens friska och enkla liv. Precis som min vän Svullo! Det är ingen idé att vistas i civilisation och stadsmiljö för där förstår sig ingen på en gentlemans känslor utan försöker bara trampa ner honom i skorna och lura honom. Men härute i de stora skogarna däremot ...

Bumble glömde att stora skogar är

rika på låga trädgrenar. Alltså snavade han över en sådan och föll med en präktig duns i backen.

Bumble hämtade sig snart. Han kom på fötter igen och traskade vidare medan han dammade av sig det värsta.

— Svårt att hitta här i mörkret, mumlade han. I synnerhet innan man hunnit vänja sig.

Han kunde inte hålla tankarna borta från sitt kära slott. Ungefär så här dags brukade Josef i vanliga fall servera honom hans kvällskaffe.

Men så ryckte han upp sig och marscherade vidare med än mer energiska steg.

— Bah, fnös han. Vad ska jag med middag och kaffe till? Bra stråtrövare klarar sig själv. På bär och svamp om så ska behövas. Jag har sagt att jag ska söka äventyret på egen hand, och då ska jag söka det också!

Men oturen var efterhängsen. I

skumrasket klev han rakt ut i en å — dessutom just i samma stund som bovarna Bill Super och Hip Hipper passerade platsen på väg hem till staden.

— Bingo, fläsklägg, nu har vid dig!

Två par ivriga händer hjälpte Bumble upp på stranden. Tyvärr var det inte vilka händer som helst. Den arme gentlemannen fann att han hade råkat rakt i klorna på Bill Super och Hip Hipper.

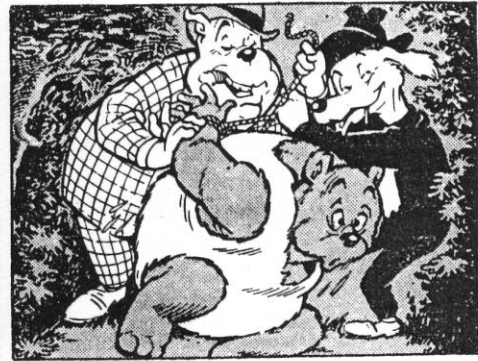
— Låt bli mig, förbrytare! skrek han. Släpp mig så ska jag inte göra er något!

— Oss något? fnissade Hipper. Vad joddlar han om, tjejen?

— Jag menar, sade Bumble och försökte låta samlad och värdig, att vi rövare, Svullo Svällarbest och jag, inte gör er något om ni släpper mig. Jag är förstås mycket tacksam för att ni räddade mig ur vattnet, men...

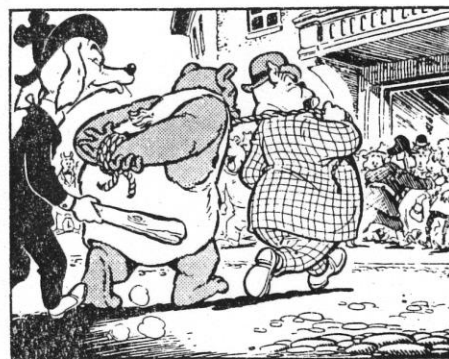
— Åh, förallandel, jag ber, skrockade

Bill Super och bakband Bumble med ett rep. Vi räddade dig inte enbart av hjärtats godhet, fläsklägg. Det är ett pris satt på ditt huvud, och du vet ju hur det är här i livet: affärer är affärer.

När morgonsolen rann upp över Bumblestone stad sågs en sorglig procession skrida fram på gatorna på väg mot stadshuset. I täten gick Bill Super och ledde Bumble med ett rep om halsen. Den arme gentlemannen och slottsheren var alltså klädd i det skinn som Svullo rövat åt honom från en ensam

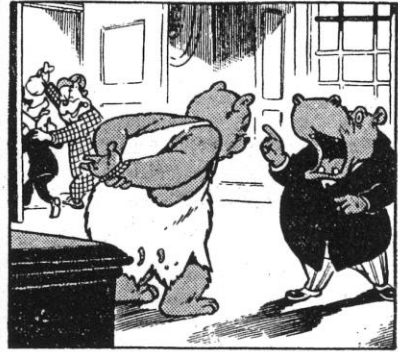
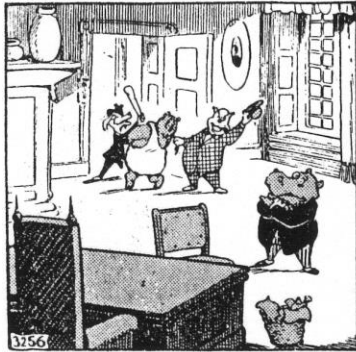
jägare. Eftertruppen utgjordes av Hip Hipper som bar fångens knölpåk.

— Rövare! Tjuv! Bedragare! skrek folkhoppen. Bill Super och Hip Hipper log soligt. De vara vana vid den sortens tillmälen och det var angenämt att uppleva att det för en gångs skull inte var de själva som avsågs.

Bumble förstod att hans goda namn och rykte snart skulle vara lika tillspillogivna som hans värdesaker i Svullos fallgrop i skogen.

— Kära nån, kved han. Vilket elände för en gentleman som bara velat väl!

Kort därpå gjorde Bill Super och Hip Hipper ett triumfatoriskt intåg i borgmästare Dickerdacks tjänsterum.

— Är det möjligen den här kriminaldären ni söker, ers högförnämitet? log Bill Super.

— Du store tid! utropade den folkvalde. Ni har lyckats! Ni har fångat Bumble! Gratulerar, låt mig få trycka

er hand. Jag är stolt över våra modiga medborgare i denna stad!

Bumble svalde hårt.

— Ett utomordentligt jobb, fortsatte borgmästaren. Här är halva belöningen! Den andra halvan får ni om lyckas fånga hans medbrottsling Svullo också.

— Lätt som en plätt, grinade Super

och försvann tillsammans med sin kumpan.

— Det är omöjligt, kved Bumble. Svullo låter sig aldrig fångas. Han är ett fruktansvärt monster!

— Tig! röt borgmästaren. Nu är det roliga slut, Bumble!

En bister polis-konstapel ledde i väg Bumble till häktet, men de hade knappt hunnit ut ur rummet förrän nästa besökare gjorde entré. Det var specerihandlare Greatgrit.

— Herr borgmästare! tjöt han. Hjälp mig!

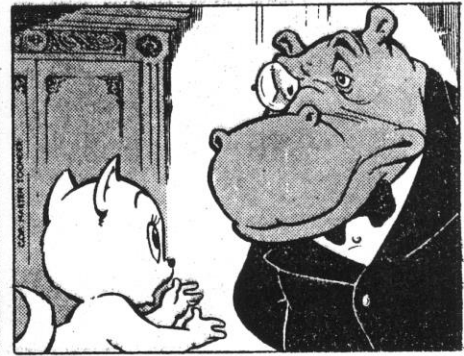
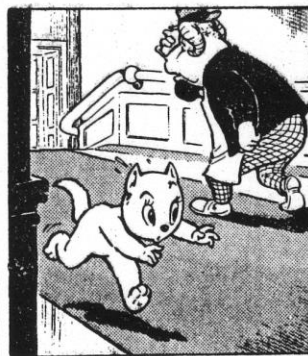
— Nå, nå, sansa er min gode Greatgrit, sade borgmästaren. Vad har hänt?

— Jag har blivit rånad! kved affärs-
mannen.

— Ni också? sade den folkvalde. Nå, då blir ni säkert glad när ni får höra att vi just fångat den ene rövaren. Det var förstas Bumble som bar sig illa åt?

— Nej, nej, snyftade herr Greatgrit. Herr Bumble brukar inte råna mig. Han är en gentleman som alltid betalar

sina räkningar punktligt. Jag överfölls ute i skogen för en timme sedan av ett fruktansvärt monster som sjöng en blodisande sång. Han vältte min kärra, tog mina pengar och åt upp alla mina småkakor!

När Tom Puss kort därpå passerade stadshuset fick han höra av de upphetade åskådarna utanför att Bumble just arresterats.

— Store tid! tänkte han. Det betyder att herr Oliver får hela skulden. Jag måste hjälpa honom på något sätt.

Han rusade in i stadshuset. I

korridoren mötte han en snyftande specerihandlare.

— Elände, suckade Greatgrit. Tänk att bli rånad på alla sina småkakor!

— Herr borgmästare, ropade Tom Puss och störtade in i Dickerdacks tjänsterum, ni har fått tag i fel

brottsling. Det är svällarbesten Svullo som ligger bakom alltsammans.

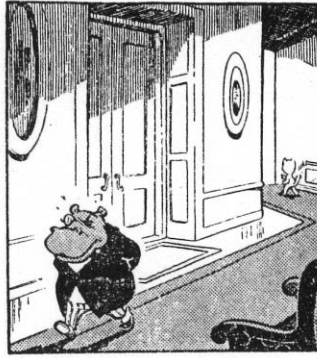
— Dålig ursäkt för Bumble, grymtade Dickerdack. Men det är sant att rånen och plundringarna fortsätter. Tydligt måste vi börja om från början igen!

— Ja, och jag har en idé, sade Tom Puss. Hör på här...

— Förstår ni? sade Tom Puss. Planen går ut på att herr Oliver är den ende som kan hitta svällarbesten och överlämna honom till polisen.

— Jag förstår, sade borgmästare Dickerdack och tänkte på det olycksalliga vadet han slagit med Bumble. Han ville inte att det skulle bli omnämnt i rättegången.

— Ja, jag ska tänka på saken, suckade han.

Och knappt hade Tom Puss lämnat honom förrän han skyndade över till polishäktet.

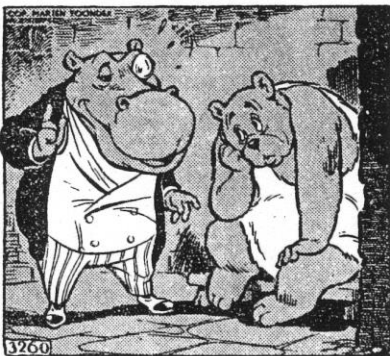
— God morgon, Bumble! hälsade han nytert.

— Låt mig vara i fred, klagade fången. Ni är ingen gentleman. Dicker-

dack! Ni lovade mig ordförandeskapet i Gentlemannaklubben om jag kunde fånga en riktig svällarbest, och det gjorde jag ju!

— Asch, strunt i det, sade den folkvalde. Just nu sitter ni ordentligt i klistret. Men jag har ett förslag...

— Dumheter, det går jag aldrig med på, fnös Bumble sedan borgmästare Dickerdack lagt fram sin plan för honom. Skulle jag förråda min ende vän Svullo och lura honom i polisens fälla? Aldrig! Han lärde mig konsten att leva mitt eget liv i frihet och oberoende!

— Att leva rövare? sade borgmästa-

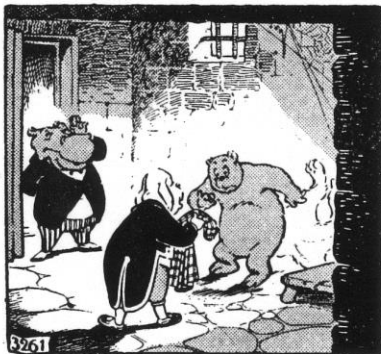
ren. Seså, Bumble, alla vet ju att ni har ett gott hjärta någonstans under ytan. Ta nu chansen och vänd ett nytt blad i livets bok! Hjälp oss att bli av med detta hot mot lag och ordning!

Just då steg den trogne betjänten Josef in i Bumbles cell.

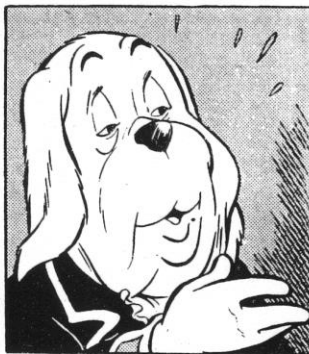
— Med er tillåtelse har jag just fått

höra de mest vämjelige uppgifter om er framfart och apparition, herr Oliver, sade han. Jag tog mig därför friheten att ta med mig en ren rock åt er. Och samtidigt ber jag att få säga upp min tjänst. Jag har alltid satt en ära i att tjäna i bättre hus och inte i sämre rövarhus!

— Jag förstår så väl att Josef säger upp sig, sade borgmästare Dickerdack. Ingen anständig hovmästare vill vara anställd hos en arbetsgivare som rövar och rånar. Seså, Bumble, låt oss nu komma överens, ni och jag! Det gäller ju inga konstigheter, ni behöver bara visa polisen vägen till Svullos gömställe.

Det var uppenbart att Bumble blivit djupt tagen av Josefs uppsägning.

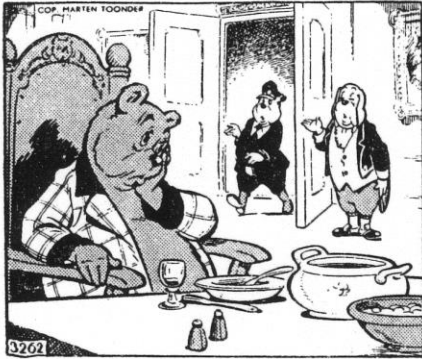
— Nåväl, suckade han till slut. Ni får som ni vill!

— Klokt av er! utropade Dickerdack.

— Även jag noterar ert beslut med tillfredsställelse, sade Josef. Givetvis tar jag tillbaka min uppsägning med omedelbar verkan, om ni tillåter.

— Men jag kommer aldrig att förlåta mig, klagade Bumble. En gentleman förräder aldrig sina vänner. Ah, vad en Bumbles liv är svårt!

Det var med tungt hjärta Bumble återvände som en fri man till sitt slott. Trots att han inte ätit ordentligt på flera dagar kände han sig alltför eländig till mods för att kunna göra Josefs kokkonst någon rättvisa.

Och inte blev han bättre till mods när Josef anmälde en besökare. Det var Bill Bark.

— God afton, Bumble, sade den plikttrogne polischefen och gjorde stram honnör. Jag är glad att ni tänker hålla er till den smala vägen i fortsättningen! Den polisiära insatstyrkan är klar för omedelbar aktion och vi uppskattar verkligen att ni leder oss till den där farliga svällarbestens tillhåll.

— Han är inte farlig för mig, sade Bumble. Han är min vän!

Och kort därpå traskade han i dyster sinnesstämning genom skogen, följd på avstånd av ett koppel hårdtränade och tungt beväpnade poliser.

Det hade redan hunnit bli mörkt när Bumble omsider nådde fram till den gamla eken i skogen.

— Det var här jag alltid kunde räkna med att träffa på Svullo om jag behövde honom, tänkte han. Och nu måste jag förråda honom! Kommer han någonsin att förlåta mig?

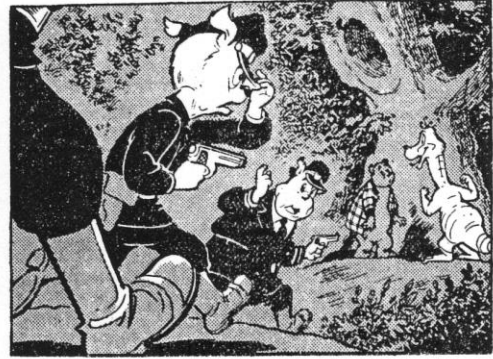
Och med osäker röst började han sjunga:

"Passa dej väl när du möter en drake för då blir du bara en liten krake..."

— Plundra! Plundra! dånade en kraftig röst i närheten och där stack Svullo fram huvudet bakom ett träd.

— Tjena, kompis! hojtade han. Jaså, du kom tillbaka i alla fall! Det ska vi fira! Jag har just plundrat en lastbil på en massa...

— Akta dig! kved Bumble. Polisen har följt efter mig hit!

— Jag ser dom nog! sade Svullo. Men vad kan några poliser göra mot två vildsinta rövare som du och jag?

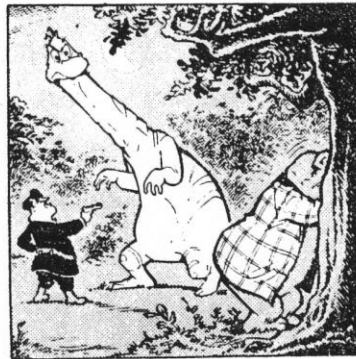

Nu dök det fram beväpnade poliser bakom varenda buske.

— Hoppsan, var det så gott om dom? jublade Svullo. Det här blir livat!

Därmed började han svälla upp och han hade nästan fördubblat sin storlek när polischefen själv dök fram med dragen pistol.

— Svullo Svällarbest! röt Bill Bark.

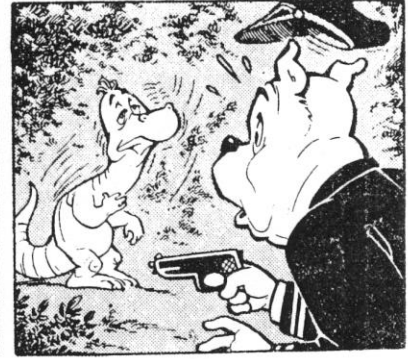

Ni är arresterad och jag varnar er att allt ni säger kan komma att användas mot er...

Just då observerade Svullo att Bumble gömde ansiktet i den gamla eken.

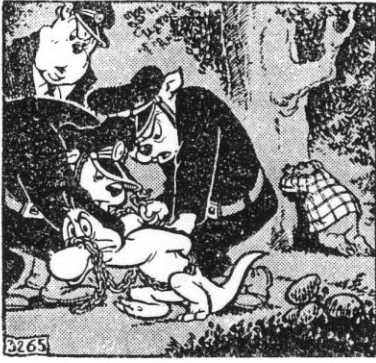
— Vanurå, kompis? ropade han. Är du skraj?

— Han är inte er kompis, dundrade

Bill Bark. Han har blivit en anständig och laglydig medborgare som hjälper polisen!

Då gick det upp för Svullo att han blivit lurad. Han sjönk genast ihop tills han inte var större än en liten pojke.

Allt mindre och mindre blev den nyss så skräckinjagande svällarbesten Svullo och när han blivit tillräckligt liten rusade några kraftfulla konstaplar fram och slog honom i bojar.

— Nu är ni fast, Svullo Svällarbest! sade polischefen Bill Bark. Nu är det färdigrövat och färdigplundrat för er

del. Nu åker ni i fängelse och där ska det minsann bli andra bullar!

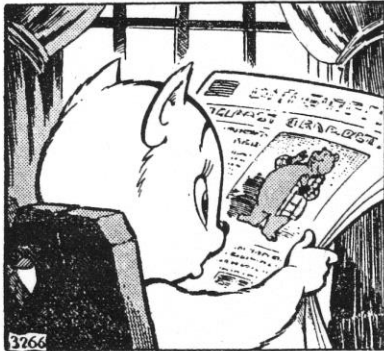
Innan han och hans män avtågade med sitt byte ville han emellertid byta några avskedsord med Bumble.

— Utmärkt, Bumble! sade. Jag ska personligen rapportera för borgmästaren, och jag kommer särskilt att

framhålla ert orädda och beslutsamma uppträdande!

Bumble orkade inte svara. Och när han väl blivit lämnad ensam sjönk han ihop på en stubbe och begravde huvudet i händerna.

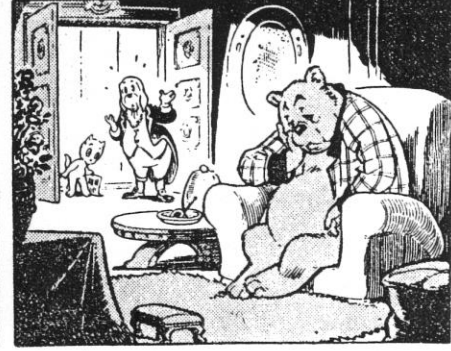
Tom Puss blev miljt sagt häpen när han nästa dag slog upp sin morgontidning. Hela första sidan dominerades av en bild av Bumble och en utförligt referat av hur denne med mod och beslutsamhet hjälpt polisen att gripa den farliga svällarbesten Svullo.

— Otroligt, min plan lyckades! utro-

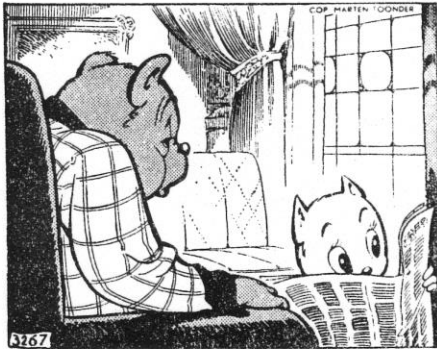
pade han och skyndade över till Bumblestone Castle.

— Goddag Josef! sade han när den trogne betjänten öppnade för honom. Jag måste få gratulera herr Oliver! Inte nog med att han är en laglydig medborgare igen, nu har han dessutom blivit utnämnd till folkhjärte!

— Ja, men jag fruktar att han inte uppskattar det på rätt sätt om jag får vara så förmäten, sade Josef.

Han visade Tom Puss in i vardagsrummet. Där satt husets herre hopsjunken i sin favoritfåtölj och såg synnerligen nedstämd ut.

— Varför så dyster, herr Oliver? undrade Tom Puss. Titta här i tidningen, ni har ju blivit folkhjärte tack vare er insats i jakten på svällarbesten.

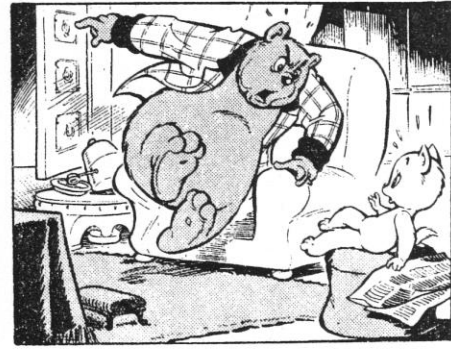
Bumble bara suckade men Tom Puss lät sig inte nedslås utan började läsa högt:

— "Vid polisstationen uppstod emel-

lertid en smärre juridisk malör. Det framkom att Svullo i sin egenskap av drake inte faller under strafflagen och därför ej kunde åtalas för sina brott..."

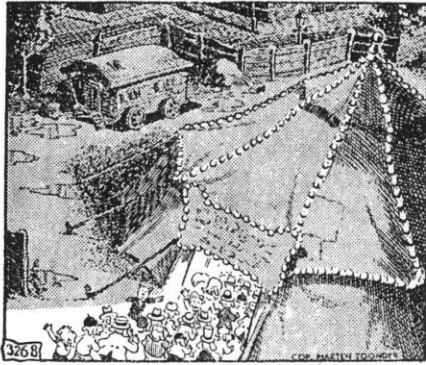
— Är han frigiven, menar du? undrade Bumble som plötsligt blivit intresserad.

— Nej, sade Tom Puss, det står här att han blivit såld till Bill Super och Hip Hipper som tänker starta en cirkus och förevisa honom.

— Vad? röt Bumble och for i vädret. Cirkus? Förevisa Svullo som en annan clown? Det ska vi minsann bli två om!

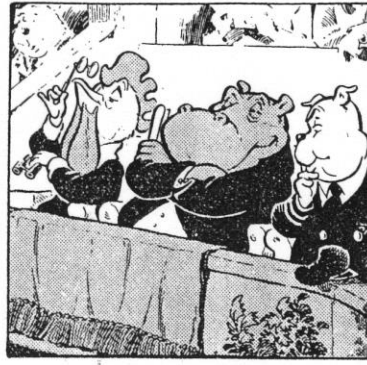

Snart restes ett cirkustält på gamla marknadstorget i Bumblestone och förväntansfulla besökare kom skyndande från när och fjärran.

— Jag stöder helhjärtat sådana här initiativ! förklarade borgmästare Dickerdack som satt på hedersplats.

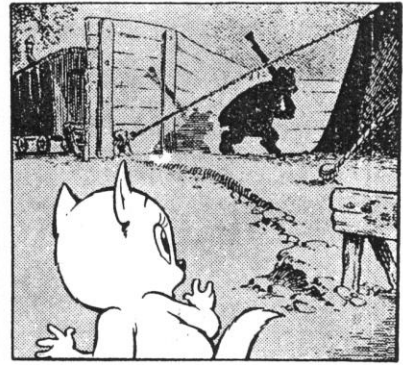
— Förvisso, instämde markisen av

Chanteclere. Alla ansträngningar att höja populasens kulturella nivå måste betecknas som behjärtansvärda.

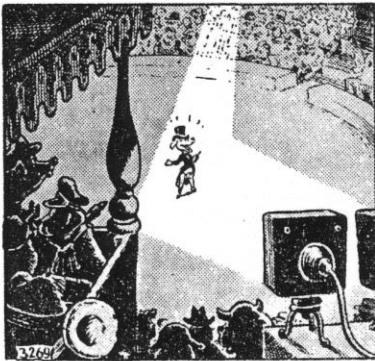
— Och så ställer dom inte till så mycket busliv på gatorna under tiden, sade polischefen Bill Bark.

Strålkastarna började spela över arenan och orkestern klämde i med en

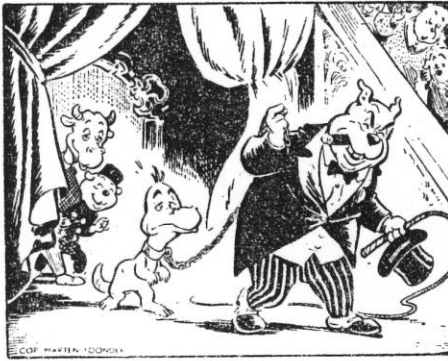
fanfar. Det hördes även utanför i den regniga kvällen där Tom Puss stod och höll utkik. Snart närmade sig den person han väntade på.

— Hoppsan, muttrade Tom Puss. Herr Oliver har visst tagit geväret med sig!

Trumpeterna smattade och ceremonimästare Hip Hipper struttade in på cirkusarenan till ackompanjemang av dånande applåder.

— Mina damer och herrar! hojtade han. Jag är stolt att kunna presentera för er den enda svällarbesten i fångenskap. Vår ärade cirkusdirektör Bill

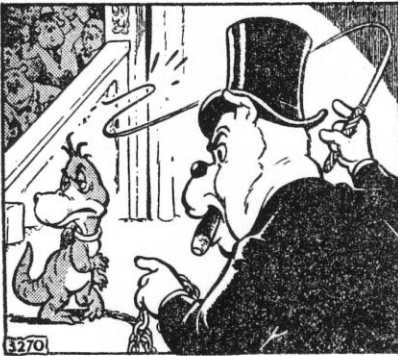

Super kommer nu att förevisa honom och låta honom sjunga den blodisande "Svällarbestens rövarsång"!

Och till dånande marschmusik kom nu Bill Super in på arenan ledande Svullo i en tung kedja. Svällarbesten verkade helt tam och han hade krympt ihop till nästan ingenting.

— Stackars gamle Svullo, mumlade Bumble. Han har krympt ihop för att han är besviken på mig. Jag förrådade honom och lät polisen ta honom. Men Super och Hipper ska minsann inte få dra nytta av mina misstag! Framåt, Oliver, visa dem att du är en Bumble!

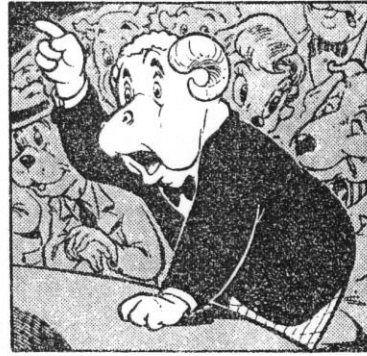

Så småningom dog applåderna bort och publiken började stampa och vissla i stället.

— Ska det här vara allt? skrek någon. Det händer ju ingenting!

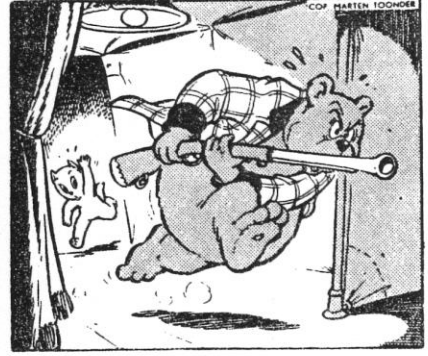
— Det här är väl ingenting att förevisa? tjöt en annan åskådare.

Svullo bara stod där och såg sig om med ledsen uppsyn.

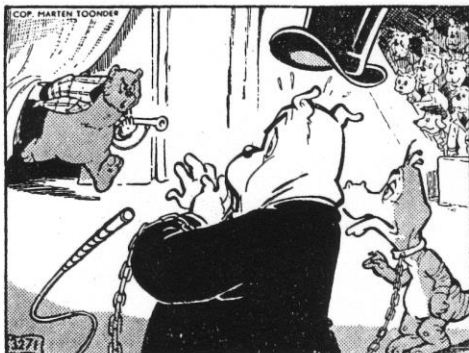
— Gör så han sväller först! skrek specerihandlare Greatgrit som började bli rädd att folk inte skulle tro att han verkligen blivit rånad av svällarbesten.

Bill Super smällde med sin piska men det hade han ingenting för. Det enda som hände var att Svullo krympte litet till.

Men plötsligt blev det oväsen bland kulisserna och så kom Bumble instörtande med sitt gevär i högsta hugg.

— Stopp, herr Oliver, kom tillbaka! ropade Tom Puss efter honom men Bumble var alltför uppretad för att lyssna.

— Avbryt det här spektaklet genast! röt Bumble och rusade in på cirkusarenan. Ni borde skämmas som ger er på en stackars liten försvarslös drake!

Svullo tittade upp med en glimt av gryende intresse.

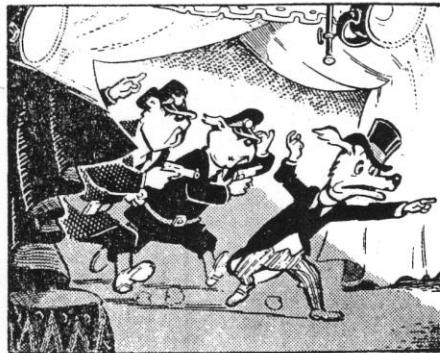
— Ut härifrån, fläsklägg! röt Bill Super. Du stör föreställningen!

— På min ära, skrockade markisen av Chanteclere. Bumble tycks äntligen ha funnit sin rätta plats i livet. Cirkusclown!

— Clownen är inte beväpnade, snäste borgmästare Dickerdack. Gör något, Bark!

Polischefen skred genast till aktion

och inom kort stormade Hip Hipper in på arenan i spetsen för en polispatrull. Ja, nog fick publiken bevittna något ovanligt denna kväll. Bill Super och Hip Hipper hade lagen på sin sida! Men det var ingenting mot vad som komma skulle.

— Seså, Bumble, nu ska vi inte hetsa upp oss, sade polischefen. Alla vet vi ju hur modigt och rättrådigt ni uppträdde när vi fångade svällarbesten. Men nu går ni för långt! Ni spolierar cirkusföreställningen och det vore beklagligt om jag måste ta i med hårdhandskarna mot er.

— Modigt och rättrådigt, bah! skrek

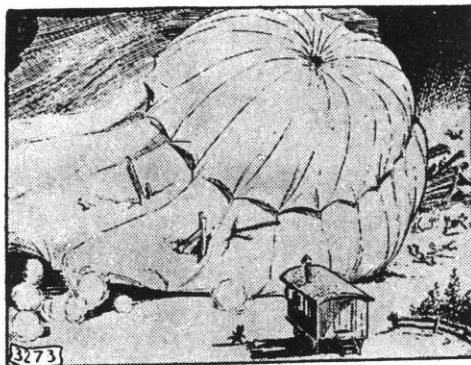
Bumble. Förräderi, det var vad det var. Upp med händerna annars skjuter jag!

Publiken hade kungligt roligt.

— Gör så att svällarbesten sväller först, skrek specerihandlare Greatgrit medan poliserna närmade sig Bumble, utan större respekt för dennes gamla rostiga skjutvapen.

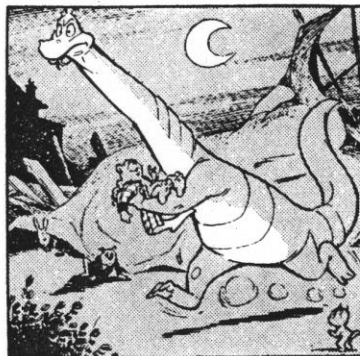
Men så bröt applåderna ut, för nu började Svullo verkligen svälla upp. Han tänkte inte tolerera att hans gamle vän blev illa bemött och inom kort var han så stor att han kunde rensa hela cirkusarenan med en enda svansviftning.

Tom Puss, som inte förmått hindra sin gamle vän från att rusa in i cirkustältet, blev stående utanför och grubblade på vad han skulle göra.

Han behövde inte vänta länge. Inom kort övergick buandena och visslingarna till applåder och så svälde plötsligt hela tältet upp som en jättelik fallskärm.

Det var uppenbart att någonting

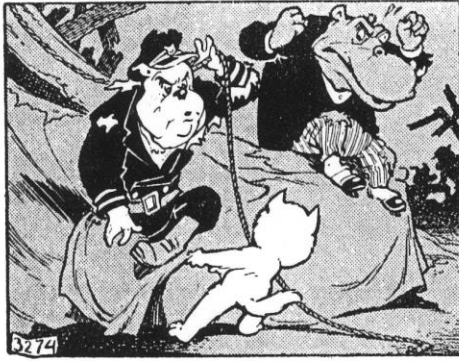
bläste upp det, och Tom Puss förstod att nu var svällarbesten i god form igen.

Så rämnade tältduken i alla sömmar och ut kom svällarbesten rusande. Han hade blivit större än någonsin och bar Bumble som en docka i famnen. I sprinterfart försvann han bort mot Mörka skogen.

Där cirkusen stått rådde fullt kaos.

Hela tältet hade rasat ihop. Tom Puss skyndade till hjälp just som borgmästare Dickerdack och polischefen stack upp ett par förvirrade huvuden ur röran.

— Skandal, röt borgmästare Dickerdack medan Tom Puss hjälpte honom loss. Det här tar jag som en personlig förolämpning!

— Och nu är den där förbaskade svällarbesten på fri fot igen, morrade polischefen. Bumble också!

— Den skurken! fräste borgmästaren. Vi skulle aldrig ha litat på honom!

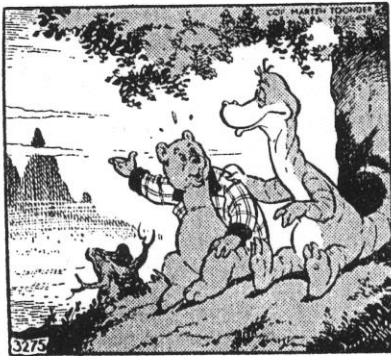

Tom Puss grubblade febrilt på vad han skulle säga till sin missledda väns försvar. Plötsligt fick han en djärv idé.

— Men är ni säkra på att det inte är ett misstag alltsammans? undrade han. Nog förefaller det mig som om herr Oliver bara ville skydda er allesamman för svällarbesten. Varför skulle han annars vara beväpnad?

— Vad? sade borgmästaren. Skydda oss? Hm, det kanske ligger något i vad du säger, pojke. Och nu har svällarbesten kidnappat honom! Bark, rädda Bumble, till varje pris! Han är en gentleman och en hjälte — det kom vi ju överens om ...

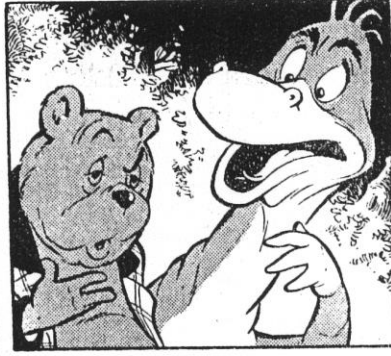

Kort därpå hade Bumble och svällarbesten nått fram till Mörka skogens borte bryn.

— Därborta ligger ditt eget land, sade Bumble och pekade mot Svarta bergens höjder. Där vågar ingen jaga dig!

— Men du då? sade Svullo. Följer du inte med mig dit? Vi svällarbestar håller alltid ihop med andra rövare!

— Nej, sade Bumble med en suck.

Här skiljs våra vägar för alltid. Jag är en gentleman och jag har just insett att en verklig gentleman inte kan vara rövare.

— Oj! sade Svullo medlidamt. Det måste vara hemskt att alltid behöva vara gentleman.

— Förvisso, medgav Bumble. Det krävs en Bumble för att orka med det! Då hördes röster och steg från

skogen bakom dem. Det var Bill Bark och hans män som följt svällarbestens spår för att rädda hjälten Bumble.

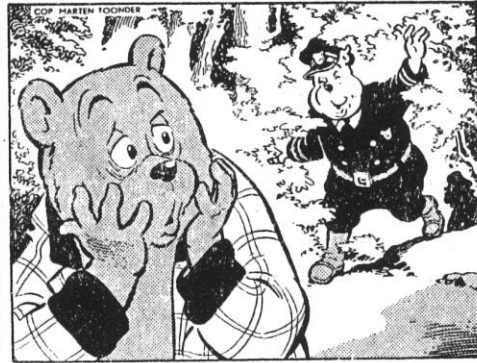
— Jag hör att det kommer en massa trista civiliserade typer, muttrade svällarbesten. Är du alldeles säker på att du inte vill följa med mig? Om dom får tag i dig så måste du leva instängd i dammiga hus där du blir uttråkad och eländig. Häng med mig och bli rövare på heltid!

— Nej, sade Bumble beslutsamt. Jag

stannar och möter mitt öde. En gentleman vet sin plikt. Adjö, gamle vän!

Svullo traskade modstulet iväg. Men svällarbestars sorg varar inte länge. Sedan han kastat några avskedsblickar över axeln satte han i full fart mot bergen medan han sjöng sin rövarsång för full hals.

Knappt hade han hunnit ur sikte förrän det började prassla i buskarna bakom Bumble. Denne ryste när han fick höra Bill Barks röst.

— Aha! utropade polischefen i förvånande munter ton. Här har vi Bumble, minsann!

Glada poliser hoppade fram ur varenda buske. Bumble kom på fötter och bekräftade en smula förvirrat att ja, här var han minsann.

— Ja, minsann, skrockade Bill Bark. Hel och oskadd, kan jag se! Allt slutar lyckligt med andra ord. Ni är verkligen en hjälte, Bumble!

Det blev en hemfärd i triumf. Mitt i

skaran vandrade Bumble, alltjämt en smula osäker på sin roll och på vad som nu var att vänta.

Halvvägs hem mötte de borgmästare Dickerdack och Tom Puss.

— Käre Bumble! utropade den folkvalde och tryckte Bumbles hand. På staden Bumblestones vägnar tackar jag er!

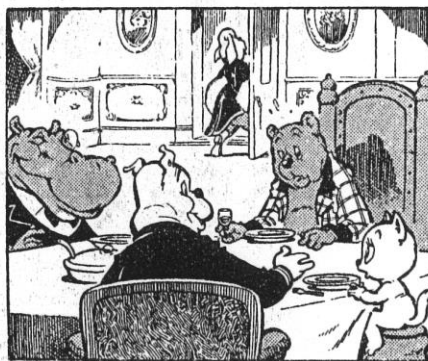
— D... det var så litet så, stammade Bumble. Vad har jag gjort egentligen?

— Hör på den! höjtade Bill Bark uppsluppet. Han har befriat oss från svällarbesten och nu undrar han vad han har gjort!

Bumbles beundrare ledsagade honom ända hem till slottet Bumblestone Castle där betjänten Josef redan hunnit laga till en improviserad festmåltid.

— Jag måste medge, herr Oliver, att jag var orolig för er i början, sade Tom Puss. Ni ville inte låta mig hjälpa er i alla äventyrligheter som ni trasslade in

er i; men jag tror det var bäst som skedde. Ni fick lära er någonting.

— Jaha? sade Bumble oförstående. Och vad skulle det vara?

— Försynthet? föreslog borgmästaren. Var det vad du tänkte på, Tom Puss?

— Hm, jag tror inte ni är rätte mannen att diskutera den egenskapen.

Dickerdack, invände Bumble. Men strunt i det, jag medger gärna att jag lärde mig något mycket väsentligt — att ingenting går upp mot att vara en gentleman när man ändå måste vara det.

— Samma gamla Bumble! skrockade Bill Bark.